

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα και' ἑλῖκα κι' ἑνῆκαόσα,
ὄλο γὰρ τὴν Ἀνθρώπου θὰ περνοῦν ἡ γλῶσσα.

Δέκα κι' ἑνῆκα Φεβρουαρίου,
γλωσσολογικῆ Βουλευτηρίου.

Χίλια και' πενήντα κι' ἑκατόν ἑνῆκα,
ὄλοι οἱ γλωσσολόγοι πάλι' ἰσά παρῶ.

**Τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικόν
τὰ μάλα Καρναβαλικόν.**

Φ.—Τζάμαδες, Περικλιέτο μου, τὰ φοβερά μκντάται;
και' γὰρ τὴν γλῶσσα γίνεται μέσ' στη Βουλή παρλάτα.
Δὲν ξέρω πόσοι ρήτορες τὴν γλῶσσιν των τραχίζου
και' με τῆς πακροδέλικις των τῆς γλῶσσας μας συγγύουν.

Τώρα τῆς Ἀποκρητικῆς
γλώσσας βγήκαν μακρυκίς
γλωσσολόγων ἐξημεμένων.

Τώρα με τὰ Καρναβάλια
ἔπῃραν φόκο τὰ κεφάλια
μαλλιαρῶν και' κουρεμμένων.

Ἐτὴν τρελλή μας εὐθυμία,
ἔσὸ τρελλό μας τὸ μπαλέτο,
ἡ Διπλή μας, Περικλιέτο,
ἔγινε κι' Ἀκαδημία.

Περὶ γλώσσας τσαμπουξῆ,
περὶ γλώσσας ἀκουξῆ
τὴν μεγάλη τῆς γλωσσάρας
ἡ Διπλή μας ἡ λυσάρας.

Νέο γλωσσικὸ μπουρί,
και' γλωσσάδες ἐξημενοί
λένε γὰρ τὴν μαλλιαρή,
λένε γὰρ τὴν κουρεμμένη.

Τώρα μέσ' στὸ Καρναβάλι,
ἔσὸ θεάματα τὰ τόσα,
διασκεδάσις μεγάλη
και' γὰρ τῶν Ρομηῶν τὴν γλῶσσα.

Πνεῦμα γλωσσῶν πινύων
ἐκ τῆς Ἀνατολῆς
ἐπάνω τῆς Βουλῆς
πλανᾶται τῶν Ἑλλήνων.

Και λέει και' ἰσὴ μία γαλιάνδρα και' ἰσὴν ἄλλη:
μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
τὴν γλῶσσα ν' ἀκονίσης
σὲ ρητορείας βήματα,
και' νὰ μᾶς συνηγήσης
μὲ γλωσσικὰ ζητήματα.

Τὶ θέμα ζηλευτόι..
τὸ στόμα σας γὰρ αὐτὸ
στιγμὴ μὴν τὸ σφαλᾶτε.

Σὲ συμφορέλικις τόσαις
εἶναι καιρός γὰρ γλῶσσας
μονάχα νὰ μιλάτε.

Γὰρ θέμα σὰν και' τοῦτο,
ποῦ δείγναι γλώσσας πλοῦτο,
και' εἰς δὲν σὰς καιρίει.

Κι' ἡ γλῶσσα σας νὰ τρέξη,
ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχει
καὶ κόκκαλα τσακίζει.

Σὲ γλωσσικὴ κραιπλή
ἄς ἐντροφήσουν πάλι
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι.

Θέμα μοναδικό...
τώρα τὸ γλωσσικό
μὲς ἦλθε καλεπούρι.

Κάθε γλωσσῆς μακρόλος μας
τώρα θὰ δείξη γνώσεις,
τὸ φόρτε μας κι' ὁ ρόλος μας
τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας.

Μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
πνεῦμα γλωσσῶν πυρίων
κατέθη στὸ κεφάλι
συγχρόνων Ἀρλεκίνων.

Καὶ τὴν Διπλῆ μας, ποῦναι γλωσσολογίας κλῶσσα,
θὰ τὴν ἀποτρελλάνη
τοῦ Πλάτωνος ἡ γλῶσσα
κι' ἐκείνη τοῦ κυρ Γιάννη.

Τώρα γλωσσικαὶ συγχρούσεις
νῶν τῆς καθαρευούσης
μὲ τῆς μαλλιζαρῆς τοὺς **νοῦδες**.

Τώρα κι' ὁ Σεφκέτ βαρετ
μὲ μὴ γλῶσσα κοφτερῆ
τῶν Ρωμηῶν τοὺς πισινοῦδες.

Μπρὸς τοῦτο Τούρκου τὸ σπιροῦν
φεύγουν χρῆσαι, φεύγουν χλοῦνοι,
καὶ σαστίζουν καὶ τὰ χάνουν
καὶ παθαίνουν συμφορὰ,
καὶ τὴν γλῶσσα τον ζεχάνουν
καὶ μιλοῦνε μαλλιζαρὰ.

Σαστίζουνε κι' οἱ μαλλιζαροὶ μπρὸς τοῦτο Σεφκέτ τὴ μούρη
καὶ τρῶμω συνεχόμενοι τὸ κόβουνε κομπουρι,
κι' ὅλοι μὲ φθόγγους ὁμιλοῦν ἀρχαϊκῶς ἀχρηστούς
καὶ μετ' ὀλίγους μέλλοντας καὶ μέσουσ ἀορίστους.

— Ὡ ζεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα ταῖς κορυφαῖς ταῖς πρώταις
πὼς ὄχοντο κι' οἱ μαλλιζαροὶ Σεφκέτ ἑωρακότες,
μὲ Πάλλη περικεφαλιὰ χαρτίνα μαχεσάμενοι,
Μουρητῶν δ' ὕψεις βλοσυρὰς πτυέλους ἐμπτυσάμενοι.

Τρέμουν κι' οἱ καθαρευόντες καὶ λὲν μ' ἀπελιπίση:
μὴ μὲς βαρῆς, ὄρε Σεφκέτ, εἰς τὴν ἀπακωσιὰ.
Ὅρε Σεφκέτ, ἀγνάντησε τὸν Παρθενὸ κομματί,
μὴ σὰν περέταις μὲς θωρῆς μὲ τὰ γυρί σου μάτι.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Σεφκέτ, τὸ φόβητρο τοῦ γένους,
πιάνει καὶ μαλλιζαρούς, πιάνει καὶ κουρεμμένους,
καὶ μὲ ζουλομανδῦα τοὺς δίνει δυνατὰ
καὶ τέτοια τοὺς ρωτᾷ:
Ἐκίματε στρατόν;
Ἐπέστε, φατέ, φατόν.

Φαθί, φωνάζει σ' ἄνα... πῆς μου μωρὲ καὶ σύ,
λέει σὲ μαλλιζαρὸ
μὲ τόν τρομερὸ...
κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Ἄλλος τί λέει, τί φησί;

Μεγάλων καὶ πολλῶν δεινῶν ἐξαίφνης ἐσκηψάντων
καὶ τὰ Ταμετα τοῦ Στρατοῦ τινῶν ὑποκληψάντων,
καὶ συζητούντων τῶν Διπλῶν μὲ κεφαλὰς σκιρτώσας
τὴν ἔκτασιν, τὸ τέντωμα, τὴν ἐξάπλωσιν τῆς γλώσσας.

Τοῦ Προϋπολογισμοῦ μὴ συζητηθέντος ἐτι
κι' ὑπαλλήλων ἀσθενῶν ἀπὸ τὸ πολὺ σεκλέτι,
ἄτε μισθοδοσιῶν καθυστερουμένων ἄρτι,
ἀγνοούντων δὲ πολλῶν ἂν τῆς πάρου καὶ τὸν Μάρτη.

Λάμπρου τοῦ Κορομηλᾶ
περισσέματα πολλὰ
καὶ πηγὰς ἀφθόνου πλοῦτου
ἀνευρίσκοντες καὶ τοῦτο.

Γενομένω συμπλοκῶν εἰς τὰ σῦνοα προσφάτως,
τῶν ὁποίων ἡ βρογτὴ κατετρώμαζε τὸ κράτος,
ταραξάντων τῶν πολέμων καὶ τὴν Ἄλλον ἔνυτο,
τῶν δὲ Τούρκων ἀπαντάντων τὸ γνωστὸν γαγγις ὄντο.

Κατ' αὐτὰ ἀσχυλομένω εἰς τὸ γλωσσικὸν ἀπάντων
τῶν γλωσσικῶν γιγάντων,
καὶ Συντάγματα κρατούντων νῦν ἀναθεωρητέα,
οὐ δυνάμεθα στελέγη καταρτίσ' ἐπαίνετα,
καὶ χλευάζομεν καὶ σὲ καὶ τὸν κόσμον τὸν ἰσάμε,
κι' ὅλοι λέμε καὶ φαμέν πὼς δὲν ἔχομε νὰ φαμε,
πὼς ὅχι ἔχομεν φαγεῖν
εἰς ἐπαγγελίας γῆν.

Τέτοια σ' τὶν Σεφκέτ φωνάζου μὲ φωνὴν διὰ πασῶν
κι' εἶναι σύγχυσις γλωσσῶν,
κοπετὶ ὄξυς καὶ θρήνος,
κι' ὁ Σεφκέτ χωρὶς νὰ θέλη
γὰ τὸ γλωσσικὸν κι' ἐκεῖνος
ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

Ὁ πολὺς Σεφκέτ Πασσᾶς γίνεται Ρωμηῶς γλωσσᾶς.

Ἔρχεται μὲς τὴν Ἀθήνα,
τὸν εὐλογημένον τόπον,
καὶ τραβάει μὴ ρετιῖνα
σ' τὴν ὑπερὰ τῶν γλωσσόκοπων.

Γεμὰ σας, λέει, γλωσσολόγοι,
γεμὰ σου, γλωσσολογί,
μὲ πολὺ γλῶσσα καὶ λῆ.

Γιὰ τὰ γλωσσικὰ σας ταῦτα
ἔφασα μὲ τὰ λαγοῦτα,
ἔφασα μὲ τὰ βρολιὰ.

Συζητεῖ μὲ σπουδαζόμενος
καὶ Μουρητῆδες σοδαρούς,
συζητεῖ μὲ κουρεμμένους,
συζητεῖ μὲ μαλλιζαρούς,
ποῦ μὲ τὴν γλωσσασλωσιὰ
ζαίνου ἀπὸ βρωμισιὰ
κι' ἀπὸ λέρα κι' ἀπυλισιὰ,